

Mým cílem bylo zjistit, jakým způsobem zasahuje Arnošt Lustig do svých již dříve vydaných děl a dokončuje je do definitivní podoby. Zajímalo mě, zda se jedná o nepatrná dokreslení příběhů, nebo zda se jejich smysl těmito úpravami zásadně mění. Zároveň jsem si také kladla otázku, proč úpravy provádí a jaká je jejich funkce a smysl. Za tímto účelem jsem si vybrala jeho tři knihy Noc a naděje, Modlitba pro Kateřinu Horovitzovou a Dita Saxová, které se žánrově nepatrně odlišují.

První kapitola s názvem Poetika Arnošta Lustiga pojednává o jeho inspiraci, kterou bylo židovství, dobovém kontextu, v němž tvořil, tedy o druhé vlně válečné prózy, o monotematicnosti jeho próz – výlučně židovské tematice, a o jeho hrdinech, slabých a ponižovaných lidech, kteří, i když umírají, zůstávají morálními vítězi.

Druhá, třetí a čtvrtá kapitola se věnuje jednotlivým knihám. Je porovnáváno jejich první vydání s posledním. Jednotlivé přidané pasáže jsou potom utříděny do logických celků, jsou popsány a komentovány. Ke všem kapitolám je přidáno krátké shrnutí.

Závěrečná kapitola pojednává o výsledcích této práce. Lustigovo přepracovávání vydaných textů nemá výraznější vliv na průběh příběhu. Autor nejvíce přidává úvahové a popisné pasáže, které na jednu stranu děj retardují, na druhé straně ho posouvají do filozofičtější roviny, v níž je možno lépe pochopit problematiku holocaustu.